

въ болѣжката единъ видъ удоволствие, таквози, каквото го дава постоянството, когато не може да се надвие.

Казавахъ си: «Колкото ми правѣтъ тежко съществуванѣето, толкосъ по-малко ще ми е мъчно да го напусна, когато, макаръ младъ, ще се видѣх да да ме водѣтъ на смъртъ. Може безъ мъжнитѣ, които я прѣдшествуватъ, да умрѣ плашливо. И послѣ, имамъ ли у себе си толкосъ добродѣтель, щото съществуванѣето ми да се удостои за благополучието! Дѣ е тя?»

Като си испитвахъ строго минжлиятъ животъ, намѣрихъ у него нѣкои похвални дѣла; нѣ сичкото друго бѣше само луди страсти, идолопоклонство, гърделива и лѣжлива добродѣтель. «Е добръ!» длѣженъ бѣхъ да направѣх заключенѣе, «страдай недостойне! И ако отъ яростѣта на едно насѣкомо, или отъ безправдата на хората, прѣстанешъ да живѣешъ, припознай ги за орѣдие на една божя воля, и се остави!»

Човѣкътъ има ли нужда отъ усилията да се смири, за да се познае за грѣшенъ? Не е ли истина, че изобщо си прѣминуваме младаина да търсимъ тѣславия, и че, намѣсто да си употребимъ сичкитѣ сили, за да умложимъ у насъ си това, което е добро, най често, напротивъ, тия сили нѣматъ за прѣдмѣтъ освѣнъ уничтоженѣето ни? Може да има исключенѣета; нѣ азъ се признавамъ недостоеенъ за тѣхъ, и не ми се пада никакъ да си направѣх тоя укоръ: когато въ една лампа се види по-много димъ отъ колкото пламакъ, има ли голѣма искренность ако се каже, че не гори добръ както трѣбуваше?